

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

USI-588/19
POVJERENSTVO ZA ODLUČIVANJE
O SUKOBU INTERESA
UPRAVNI SUD
U ZAGREBU
BROJ: 7M-U-3370-P-172-18/19-63
PRIMLJENO
PRIMLJENO: NEPOSREDNO - PREDANO PO
dana 21-11-2019
daná 25-11-2019
Poslovni broj: Usž-3446/19-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

R J E Š E N J E

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sutkinja toga suda Sanje Štefan, predsjednice vijeća, dr. sc. Sanje Otočan i Lidije Rostaš-Beroš, članica vijeća te sudskog savjetnika Tomislava Jukića, zapisničara, u upravnom sporu tužiteljice Martine Dalić iz ..... koju zastupaju opunomoćenici, odvjetnici Lovro Kovačić i Zoran Žakula, Zagreb, Kačićeva cesta 52, protiv tuženika Povjerenstva za odlučivanje o sukobu interesa, Zagreb, Ulica kneza Mutimira 5, radi sukoba interesa, odlučujući o žalbi tužiteljice protiv rješenja Upravnog suda u Zagrebu, poslovni broj: 9 UsI-588/19-14 od 7. lipnja 2019., na sjednici vijeća održanoj 10. listopada 2019.

r i j e š i o j e

- I. Poništava se točka II. izreke rješenja Upravnog suda u Zagrebu, poslovni broj: 9 UsI-588/19-14 od 7. lipnja 2019.
- II. Nalaže se tuženiku da tužiteljici nadoknadi troškove upravnog spora u iznosu od 13.281,25 kn u roku od 15 dana od dana dostave ovoga rješenja.
- III. Odbija se tužiteljičin zahtjev za naknadu troškova upravnog spora u iznosu od 7.250,00 kn.

Obrazloženje

Točkom I. izreke rješenja Upravnog suda u Zagrebu, poslovni broj: 9 UsI-588/19-14 od 7. lipnja 2019. naloženo je tuženiku da u roku od 15 dana od dana dostave toga pravomoćnog rješenja isplati tužiteljici troškove upravnog spora u iznosu od 6.250,00 kn. Točkom II. izreke odbijen je tužiteljičin zahtjev za naknadu troškova upravnog spora u iznosu od 16.625,00 kn.

Tužiteljica (u daljnjem tekstu: žaliteljica) podnosi žalbu protiv točke II. izreke rješenja zbog svih zakonom propisanih razloga. U žalbi u bitnom ističe da je u cijelosti uspjela u upravnom sporu zbog čega je tuženik dužan snositi sve troškove spora. Mišljenja je da je pogrešna ocjena prvostupanjskog suda o neopravdanosti troška sastava podnesaka od 16. travnja 2019. i 6. svibnja 2019., trošak zastupanja na ročištu od 16. travnja 2019., trošak pristupa na ročište od 8. svibnja 2019. i pristupa na ročište za objavu presude. Žaliteljica tvrdi da se podneskom od 16. travnja 2019. očitovala na tuženikov, iznimno opširan, odgovor na tužbu od 22 stranice kojim je tuženik dodatno obrazlagao svoju (osporenu) odluku. Što se tiče zastupanja na ročištu od 16. travnja 2019., žaliteljica osporava zaključak prvostupanjskog suda o neopravdanosti toga troška s obrazloženjem da je ona uzrokovala odgodu toga ročišta dostavivši opširni podnesak od 16. travnja 2019., za koji je potom tuženik zatražio rok za očitovanje. Ističe da je podnesak bio opravdan jer je odgovarao na tuženikove navode iz

odgovora na tužbu koji su prelazili okvire obrazloženja osporene odluke tuženika koja je bila predmet upravnog spora. Pored toga ističe da je iz zapisnika s ročišta razvidno da je na ročištu tuženik predao u spis dopis Trgovačkog suda u Zagrebu u predmetu dužnosnika Andreja Plenkovića te da su stranke na tom ročištu raspravljale o meritumu spora, ali i o brojnim dokaznim prijedlozima. Žaliteljica osporava i zaključak prvostupanjskog suda o neopravdanosti troška za sastav podneska od 6. svibnja 2019. ističući da se tim podneskom očitovala na opširni podnesak tuženika od 29. travnja 2019. u kojemu je tuženik iznosio nove navode i dodatno obrazlagao osporenu odluku. Pogrešnom smatra i odluku prvostupanjskog suda o nepriznavanju troškova pristupa na odgođeno ročište od 8. svibnja 2019. i na ročište za objavu presude. Predlaže poništavanje točke II. izreke osporavanog rješenja prvostupanjskog suda, otklanjanje nedostataka i rješavanje stvari na način da ovaj Sud naloži tuženiku naknadu troškova prvostupanjskog upravnog spora žaliteljici u iznosu od 16.625,00 kn kao i trošak sastava žalbe u iznosu od 3.906,25 kn.

U odgovoru na žalbu tuženik osporava osnovanost žalbe. U bitnom ističe kako žaliteljica ima pravo na naknadu samo opravdanih troškova. Navodi da nije točna žaliteljčina tvrdnja da je u svom odgovoru na tužbu iznosio nove navode ili činjenice u svrhu dodatnog obrazlaganja osporene odluke, već je iznosio pravne protuargumente argumentima iz opsežne tužbe. Nadalje ističe da je u podnesku od 16. travnja 2019. žaliteljica iznijela dokazne prijedloge koje nije predložila u tužbi, a što je mogla učiniti. Što se tiče razloga odgode ročišta od 16. travnja 2019. tuženik navodi da je žaliteljica na tom ročištu predala sudu podnesak od 14 stranica i preko 100 stranica priloga zbog čega se tuženik nije mogao odmah očitovati na podnesak. Da je podnesak bio pravovremeno podnesen, prije zakazanog ročišta, tuženik bi imao vremena proučiti podnesak i ne bi bilo potrebe za odgodom ročišta. Trošak sastava žaliteljčina podneska od 6. svibnja 2019. tuženik smatra neosnovanim budući da se u podnesku ponovno dodatno pobijaju protuargumenti tuženika na ranije iznesene argumente žaliteljice. Predlaže da Sud odbije žalbu i potvrdi prvostupanjsko rješenje u pobijanom dijelu.

Žalba je osnovana.

Iz spisa Upravnog suda u Zagrebu proizlazi da su presudom tog suda, poslovni broj: 9 UsI-588/19-12 od 23. svibnja 2019., ispravljenom rješenjem tog suda, poslovni broj: 9 UsI-588/19-13 od 7. lipnja 2019. poništene točke II., III. i IV. izreke odluke tuženika, broj: 711-I-134-P-172-18/19-40-18 od 3. prosinca 2018. te je predmet vraćen tuženiku na ponovni postupak.

O troškovima toga upravnog spora odlučeno je rješenjem prvostupanjskog suda od 7. lipnja 2019. koje je predmet ovog žalbenog postupka.

Žaliteljčin zahtjev za naknadu troškova spora prvostupanjski je sud ocijenio djelomično osnovanim.

Prvostupanjski sud je, kao opravdane troškove u smislu članka 79. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. – odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske i 29/17.; u daljnjem tekstu: ZUS), žaliteljici priznao trošak sastava tužbe u iznosu od 2.500,00 kn, trošak zastupanja na ročištu od 15. svibnja 2019. u iznosu od 2.500,00 kn, uvećano za pripadajući PDV. Prvostupanjski sud nije priznao žaliteljici trošak sastava podnesaka od 16. travnja 2019. i 6. svibnja 2019., smatrajući da taj trošak nije bio opravdan jer je žaliteljica bila obvezna u tužbi iznijeti sve činjenice na kojima temelji svoj zahtjev i predložiti dokaze potrebne za njihovo utvrđivanje. Nadalje, žaliteljici nije kao opravdan priznat ni trošak zastupanja na ročištu od 16. travnja 2019. s obrazloženjem da je žaliteljica uzrokovala odgodu tog ročišta dostavljanjem podneska od 16. travnja 2019., u kojemu se opširno očitovala i predložila nove dokaze, za koji je potom tuženik zatražio rok za očitovanje.

Opravdanost troškova u konkretnom slučaju prvostupanjski je sud razmatrao u svjetlu obveze iz članka 34. stavka 1. ZUS-a koja od stranaka u upravnom sporu traži da u tužbi i odgovoru na tužbu iznesu sve činjenice na kojima temelje svoje zahtjeve, predlože dokaze potrebne za njihovo utvrđivanje i izjasne se o činjeničnim navodima i dokaznim prijedlozima drugih stranaka.

Pored navedenog, žaliteljici nije priznat trošak pristupa na ročište od 8. svibnja 2019. budući da to ročište nije ni održano pa nije riječ o zastupanju na raspravi u smislu Tbr. 23 točke 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“, 142/12., 103/14., 118/14. i 107/15.; u daljnjem tekstu: Tarifa), kao niti trošak za pristup na ročište za objavu presude. Obrazlažući svoju ocjenu o neopravdanosti troška pristupa na ročište za objavu presude, prvostupanjski sud ističe kako nije potrebno da stranke pristupe na ročište za objavu, imajući na umu činjenicu da se ročište na kojem se presuda objavljuje održava neovisno o tome jesu li stranke pristupile na ročište (članak 61. stavak 5. ZUS-a) te da se žalba podnosi upravnom sudu koji je donio presudu u roku od 15 dana od dana dostave presude (članak 70. stavak 1. ZUS-a).

Žaliteljici nije priznat trošak sudske pristojbe na tužbu i na presudu budući da se u skladu s člankom 22. stavkom 1. Zakona o sudskim pristojbama („Narodne novine“, 118/18.) pristojbe u upravnom sporu plaćaju samo ako sud odbije tužbeni zahtjev ili odbaci tužbu, a u predmetnom upravnom sporu sud je usvojio tužbeni zahtjev.

Ocjenjujući osnovanost žalbe, ovaj Sud polazi od članka 79. stavka 4. ZUS-a koji propisuje da stranka koja izgubi spor u cijelosti snosi sve troškove spora, ako zakonom nije drukčije propisano te članka 79. stavka 1. ZUS-a kojim je, između ostalog, propisano da troškove spora čine opravdani izdaci učinjeni u tijeku ili u povodu spora te da troškovi spora obuhvaćaju i nagradu za rad odvjetnika.

Nije sporno da je u konkretnom slučaju tuženik izgubio upravni spor, a žaliteljica uspjela u sporu, slijedom čega, na temelju članka 79. stavaka 1. i 4. ZUS-a žaliteljica ima pravo na naknadu opravdanih troškova.

Ovaj Sud smatra pravilnom odluku prvostupanjskog suda kojom je odbijen žaliteljičin zahtjev za naknadu troška pristupa na ročište od 8. svibnja 2019. kao i pristupa na ročište za objavu presude te troška sudske pristojbe. Iz spisa predmeta razvidno je da ročište zakazano za 8. svibnja 2019. nije održano zbog bolesti suca koji je postupao u konkretnom predmetu te da su zastupnici stranaka saznali za odgodu tek pošto su pristupili na sud na zakazano ročište.

Nagrade za odvjetnike koji zastupaju stranke u upravnom sporu propisane su Tbr. 23 Tarife prema kojoj odredbi se u prvostupanjskom sporu nagrade mogu ostvariti za: tužbe, odgovore na tužbe, prijedloge za donošenje privremene mjere, sastav prijedloga za nagodbu, podnesaka koji sadrže činjenična i pravna razlaganja te zastupanje na raspravi.

Polazeći od navedenog Tbr. kojim je predviđena naknada za zastupanje na raspravi, ovaj Sud smatra da u konkretnom slučaju nema uporišta za naknadu troškova pristupa na ročište od 8. svibnja 2019., koje je odgođeno, kao ni troškova pristupa na ročište za objavu presude budući da ni u jednom od ta dva slučaja nije riječ o zastupanju na raspravi u smislu navedenog Tbr. Tarife. Pritom je, prema ocjeni ovoga Suda, irelevantna okolnost da su žaliteljičini opunomoćenici saznali za odgodu ročišta tek po dolasku na sud, na ročište, s obzirom na činjenicu da Tarifa propisuje naknadu samo za zastupanje na raspravi koja u ovom konkretnom slučaju nije održana. U prilog zaključku o nepostojanju pravne osnove za priznavanje troška pristupa na (odgođeno) ročište pred upravnim sudovima govori i Tbr. 5 koji uređuje zastupanje stranaka na ročištima u parničnom postupku u slučaju odgode ročišta, propisujući umanjenju visinu naknade za pristup na ročište koje je odgođeno prije početka raspravljavanja u odnosu na pristup na ročište koje je održano. Dakle, Tarifa propisuje naknadu

za pristup na ročište koje je odgođeno prije početka raspravljanja u parničnom postupku, dok u upravnom sporu takva mogućnost ne postoji. Što se tiče troška pristupa na ročište za objavu presude, valja naglasiti da ta radnja, prema ocjeni ovoga Suda, nije obuhvaćena pojmom „zastupanje na raspravi“ u smislu Tbr. 23 Tarife budući da je rasprava zaključena prije ročišta za objavu presude pa ni taj trošak ovaj Sud ne smatra troškom koji bi tuženik bio dužan nadoknaditi žaliteljici. Trošak sudskih pristojbi ne može biti priznat žaliteljici budući da (iz razloga navedenih u osporavanom rješenju koje ovaj Sud u cijelosti prihvaća) taj trošak žaliteljici nije ni nastao.

Ocijenjujući osnovanost žalbe u dijelu koji se odnosi na trošak sastava podneska od 16. travnja 2019., trošak zastupanja žaliteljice na ročištu od 16. travnja 2019. i trošak za sastav podneska od 6. svibnja 2019., Sud polazi od ustavnog i konvencijskog prava na pošteno suđenje koje, između ostalog, zahtijeva omogućavanje strankama u sporu iznošenje svih činjenica i okolnosti relevantnih u konkretnom slučaju te učinkovitog osporavanja navoda i zahtjeva protivne strane. Unatoč tome što to ustavno i konvencijsko pravo nije apsolutno, u svakom je konkretnom slučaju zadaća suda koji postupa u predmetu, voditi računa da se korištenjem pojedinih procesnih ograničenja ne ograniči pravo stranke na iznošenje njenog viđenja spora u mjeri koja će ugroziti samu bit prava na pošteno suđenje.

Analizirajući okolnosti konkretnog slučaja u svjetlu navedenih zahtjeva poštenog suđenja, Sud ne prihvaća razloge prvostupanjskog suda za uskraćivanje naknade troškova sastava dvaju podnesaka žaliteljice i troška zastupanja na ročištu od 16. travnja 2019. Svoju ocjenu o neopravdanosti troška sastava dvaju podnesaka prvostupanjski sud obrazlaže tvrdnjom da je žaliteljica bila obvezna u tužbi iznijeti sve činjenice na kojima temelji svoj zahtjev i predložiti dokaze potrebne za njihovo utvrđivanje. Polazeći od sadržaja navedenih podnesaka u kojima se žaliteljica iscrpno osvrće odnosno odgovara na prethodne, opširne, podneske tuženika, Sud smatra da je tumačenje prvostupanjskog suda o nužnosti iznošenja svih činjenica i predlaganja dokaza isključivo u tužbi suviše formalističko te da bi prihvaćanjem takvog pristupa, koje u ovom slučaju ima za posljedicu uskraćivanje naknade troškova za sastav dvaju podnesaka, prema mišljenju ovoga Suda, bilo dovedeno u pitanje žaliteljičino pravo na pošteno suđenje.

Sud ne prihvaća ni ocjenu prvostupanjskog suda o neopravdanosti troška zastupanja žaliteljice na ročištu od 16. travnja 2019. budući da je na tom ročištu, na koje su pristupili zastupnici obiju stranaka, raspravljano, a što je, prema mišljenju ovoga Suda dostatno za priznavanje troška pristupa na ročište žaliteljičinih opunomoćenika.

Što se tiče visine naknade troškova spora valja poći od činjenice da se vrijednost predmeta spora smatra neprocjenjivom u skladu s člankom 79. stavkom 2. ZUS-a. Prema Tbr. 23 točki 1. Tarife, sastav podnesaka koji sadrže činjenična i pravna razlaganja u prvostupanjskom upravnom sporu u neprocjenjivim predmetima vrednuju se s 250 bodova. Prema Tbr. 23 točki 2. Tarife, zastupanje na raspravi u neprocjenjivim predmetima vrednuje se s 250 bodova. Prema Tbr. 50 Tarife, vrijednost boda iznosi 10,00 kn.

Polazeći od navedenog, trošak sastava podnesaka od 16. travnja 2019. i 6. svibnja 2019. iznosi 5.000,00 kn uz pripadajući PDV, a trošak zastupanja na ročištu od 16. travnja 2019. iznosi 2.500,00 kn uz pripadajući PDV, što ukupno iznosi 9.375,00 kn.

Budući da je žaliteljica uspjela u ovom žalbenom postupku, na temelju članka 79. stavka 4. ZUS-a priznata joj je naknada troška sastava žalbe uz pripadajući PDV primjenom Tbr. 23 točke 3. Tarife u ukupnom iznosu od 3.906,25 kn.

Slijedom navedenog, pored troškova dosuđenih žaliteljici točkom I. izreke osporavanog rješenja, tuženik je žaliteljici dužan nadoknaditi troškove prvostupanjskog upravnog spora i troškove ovog žalbenog postupka u ukupnom iznosu od 13.281,25 kn.

Stoga je, na temelju članka 79. stavaka 1. i 4. ZUS-a u vezi s člankom 74. stavka 2. i člankom 67. stavkom 3. ZUS-a, odlučeno kao u točkama I. i II. izreke.

S obzirom na visinu postavljenog zahtjeva za naknadu troškova u prvostupanjskom upravnom sporu (22.875,00 kn) te na dosuđeni iznos u prvostupanjskom upravnom sporu i u ovom postupku, valjalo je odbiti zahtjev za naknadu troškova spora u preostalom dijelu. Stoga je na temelju članka 79. stavaka 1. i 4. odlučeno kao u točki III. izreke.

U Zagrebu 10. listopada 2019.

Predsjednica vijeća
Sanja Štefan, v.r.

Za točnost otpravka - ovlaštena službenik

